

LBRIS

We know
books

Eva Clemintinovschi

Mâțele din Kabul

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2025

Cuprins

În primăvara celor șapte ani.....	7
Lăptăria porcilor.....	11
Colț de Rai.....	19
Ambrozia îngerilor	29
Domnul doctor	34
Japonia	49
Mâțele din Kabul.....	70
Tata.....	95
Jugul lui Javid.....	101
Acasă.....	114
Epilog.....	128

În primăvara celor șapte ani

În primăvara celor șapte ani făceam două lucruri memorabile: îmi măsuram puța cu un băț noduros și mă rugam să moară mama!

Seara, intram ca un câine abătut în camera mea cea nou-nouță, lălăind după țâța mamei mai ceva ca un sugar, pentru că nu puteam adormi dacă nu-i țineam mâinile în sân, îmi spuneam rugăciunile în ordinea în care le învățasem, *Cuvine-se cu adevărat, Tatăl nostru și Înger, îngerășul meu*, iar la sfârșit mă rugam să moară câinele nașului Petru fiindcă ne-a rupt o gâscă și mama a plâns-o, apoi să moară ea, mama, doar ea, pe tata și pe bunica îi lasam să trăiască. Vestea că voi avea o surioară, adusă de barză firește, mi-a dat-o tata și tot el mi-a pictat în cameră un avion și niște nori zâmbăreți lângă un soare și mai vesel, dar dintele meu de ranchiună o privea doar pe mama a cărei burtă se țuguia zi după zi în ochii mei, a ciudă.

— Pe mine nu mă-ntreabă nimeni dacă vreau? Care barză vine la noi, nu-i nicio barză pe stâlpii noștri! am răbufnit eu atotștiutor. Aveam doi stâlpi în curte, unul în fundul grădinii, crăcănat, în patru picioare împletite din fire metalice și unul subțirel, din beton, ca o santinelă lângă fântâna de la drum, da tot în curtea noastră. Văduviți amândoi erau de cuiburi. La nașu Petru sunt două berze în cuib, da lui nu-i crește burta! Și stâlpul bisericii are, iar cucoana popii nu are burtă nici ea! Începusem o litanie cu toți vecinii care aveau berze-n cuib pe stâlp și burtă ioc!

Tata a râs, mi-a trecut mâna prin zulfii castanii și mari ca sarmalele bunicii Elisabeta și m-a redus la tăcere:

— Măi grozăvie, ia lasă tu stâlpii și berzele și apucă-te de carte. Măine, poimăine va trebui să o înveți pe cea mică să citească. Spunând „cea mică” a mângâiat burta mamei, lăsându-mă cu întrebările ciucure în cap, să le găsesc singurel răspuns.

N-am plâns în fața lor pentru că nu am vrut, dar după „Fă, Doamne, să moară mama” spus de trei ori în gând, făcându-mi cruce cu limba ca să se împlinească, am slobozit un ropot de ploaie cu privirea-n avion, apoi am adormit. Peste noapte, ploaia mea de lacrimi a dat roade, pentru că dimineața devreme, mama s-a tupilat lângă mine, mi-a luat mâna și a băgat-o în sân. Așa adormit m-am bucurat de moliciunea și căldura lui, ținându-l în palmă ca pe un măr prețios.

Luna mai a trecut cu mine mofturos, dormind singur ca un frate mai mare ce aveam să fiu, cu mama furișându-se odată cu zorile în patul meu și cu tata acasă. Apoi tata a plecat în străinătate să facă bani, să ne terminăm casa, lăsându-mă plocon cu mofturi cu tot în custodia mamei și a bunicii.

Bunica Elisabeta, căreia toată urbea îi zicea Coana Moașă, stătea în aceeași curte cu noi, doar că în casă bătrânească. Ea m-a sfătuit să las berzele în pace, să nu mai arunc cu pietre după ele și să mă bucur că fetița din burtica mamei vine din iubire așa cum am venit și eu. Nu știu cine mi-a aburit simțurile mai tare, colțunașii cu brânză, ninși cu zahăr pudră, pe care mi i-a servit buna, felul ei de a povesti, prezența vărului meu Andrei, pe care nu-l puteam suferi pentru că era mare, gângăvit și-i curgeau balele mai tot timpul, sau larma copiilor din drum care însemna mai mult decât o invitație la joacă, încât am început să bat în retragere. De bucurie nu putea fi vorba!

— Puteau să-mi ceară și mie părerea dacă vreau, adică dacă-mi trebuie o soră! Preferam un frate, așa, o fată... ce să fac cu ea? i-am replicat în fugă, cu gura plină, dar fie... așa cum vreți voi! Cuvintele „așa cum vreți voi” le-am aruncat peste umăr, pe-cetluind spusele cu o fluturare din mână, ceva între mărinimie și lehamite și am zbughit-o la băieți, lăsându-l pe ursoiul de Andrei mormăind:

— Aaașteap-tăă-mmă!

Noi locuiam în satul vechi, la pădure, în „sălbăticie” cum spune nenea Leandro, tatăl lui Andrei. Dacă ai elicopter ajungi în satul nou, în „civilizație” - tot după spusele unchiului - în două, trei clipite, cu mașina faci o oră bună, iar pe jos, probabil juma de zi. Drumul este îngust și pietruit, urcă și coboară nu întotdeauna molcom, șerpuiește pe lângă casele oamenilor, cotește în unghi drept la magazinul cu de toate al doamnei Rodica, ia în piept scurteica de Dealul Morii, care-ți omoară motorul dacă nu ești șofer de șofer, taie pârâiașul pe pod la Rugină, apoi se întinde ca o panglică neagră peste lanurile de grâu, de rapiță, de porumb și sfeclă de zahăr până în inima comunei. Sălbăticia noastră nu-i place uncheșului, dar îi prieste lui Andrei. Gângăvitul n-are prieteni în „lumea bună” (uncheșul n-ar recunoaște asta nici să-l picuri cu ceară) așa încât, cum sună clopoțelul vacanța mare, cum ne trezim cu el în bătătură pentru toată vara. Buna îl primește cu brațele deschise pentru că-i primul ei nepot de la fiica cea mare, Lidia, iar eu nu am niciun cuvânt de spus în treaba asta.

Locul nostru de joacă e peste tot prin poieni, prin lăstăriș, botezăm trunchiurile în tăietură, batem mingea când a fotbal, când a tenis cu piciorul, ne cățărăm în copaci, jucăm ascunsa, mâncăm fragi, culegem coada șoricelului, iasomie, iarbă mare, pătlagină, coada calului, pândim veverițe, zgândărim câte-un

mușuroi de furnici cu cea mai lungă creangă ce ni-i la îndemână și apoi o rupem la fugă și tot dintr-astea. La orice joc Andrei e pe ultimul loc, el are buruieni în loc de plante medicinale, el găsește fragi doar în urzici, el se-mpiedică pe pământ drept, tot pe el îl mănâncă țânțarii, doar la unu e campion: la măsurat puța cu bățul!

Lăptăria porcilor

— Aaașteaptă-mmă! Aaașteptați-mă și pe mmi-ne!

Nu-l așteaptă nimeni, așa că până nu ajungem la Lăptăria porcilor, tot auzim în spatele nostru același refren „Aaaș-teptați-mmmă” după cum se oprește el în mijlocul cuvântului să-și tragă sufletul. Lăptăria porcilor e o groapă unde se băiesc mistreții în mâl. E plină pădurea de ele. Aceasta se numește Lăptărie datorită unei povești despre un nou-născut abandonat în groapă și alăptat de-o scoafă. Gligani se băiesc noaptea, noi ne jucăm acolo ziua, fără a ne încurca unii pe alții. Ne-a pus odată Aghiuță și am făcut echilibristică pe un pipernicit de molid uscat, așezat de-a curmezișul gropii. Fetele, că avem și fete în cârdul nostru de băieți, au baletat pe cracă în aplauzele noastre, iar noi am traversat fără frică, soldați adevărați fiind, urmăriți de inamici închipuiți și înarmați. În partea aceea de groapă era fortăreața noastră unde dușmanii nu puteau ajunge pentru că așa hotărâserăm noi. A venit rândul nesuferitului.

— Eeu nu aș tre-ce, că-se-poate-rupe și...

— Hai, Andrei, hai că vin și te-mpușcă, haaaai! am țipat noi ca turbați.

Doi pași a făcut în uralele noastre, s-a dezechilibrat și a căzut ca un boboc cu ciocu-n nămol. Când am ajuns acasă, l-a sunat pe taică-su și i-a spus că l-am băgat eu în rahat de porc, drept urmare el a sunat-o pe mama:

— Liliană, mâine ajung la voi și-ți educ eu odorul, dacă tu nu ești în stare! Tot cu căcat porcesc! Ai înțeles?

Supărat, nesupărat, nervos sau ba, nenea Leandru vorbea mereu superior, apăsător, cu importanță, făcând pauză între cuvinte acolo unde în scris ar fi fost virgulă, urcând și coborând teatral tonul vocii pentru o mai bună intonare a frazelor. Auzul meu fin a mai receptat „o urecheală zdravănă” și am intuit că se referea la urechile mele. M-am ales cu o veche cunoștință, o frumusețe de pedeapsă ce se numește Trei: trebuia să memorez trei poezii, să scriu trei pagini cu adunări și scăderi și să fac trei desene. Andrei, minunatul Andrei a fost spălat de bunica din cap până-n picioare, șamponat, parfumat, de-a mirosit săracul a flori de liliac o săptămână întreagă.

— De-a ce ne jucăm? întreabă Mladin, cel mai mare dintre noi, are zece ani și e în clasa a treia. Mija?

— Nu-ne-mai măsu-răm pu-ța? îi și strălucesc ochii în cap la gândul că va fi câștigător, că-fete-le nu-sunt, se foiește cu brațele întinse, arătându-ne nouă ca la proști că nu-s fete.

Suntem cinci băieți dintre care eu sunt mezinul, Andrei și Costăș sunt în clasa a doua, iar Edi are nouă ani și e în aceeași clasă cu Mladin. Măsuratul cocoșelului cu bățul presupune găsirea bățului. Nu s-ar zice că pădurea duce lipsă de bețe, dar pentru o corectă clasificare, puță mică, mare, foarte mare și puță de elefant, instrumentul trebuie să fie drept, noduros, gogâlț lângă gogâlț, ilustrând astfel și cele mai mici diferențe dintre ținurile noastre.

Nu știi ce nume ar fi purtat pedeapsa mea dacă m-ar fi văzut mama cu cucul scos din chiloți, așteptând să-mi vină rândul la băț! O sută, O mie, Un milion? Stăm în cerc, toți cu râmele la vedere și cu ochii țintă pe protuberanțele bățului :

— Patru noduri, începe măsurătoarea Mladin, exprimându-și dezamăgirea printr-un scuipat. Data trecută aveam cinci...

Nu ținem cont că la fiecare „dată trecută” e alt băț cu altă dimensiune și altă distribuție a nodurilor. Măsurătoarea actuală este cea care contează.

— Unu, doi, trei, patru noduri Costăș! strigăm noi la unison.

— Biiine, îl laudă Mladin.

Șopârta lui Andrei se întinde victorioasă pe șapte noduri, a lui Edi pe patru, iar a mea nu atinge trei gălme!

— Tre să mai crești, zăhărică, auzi? mă ia Edi în căruță, bătându-mă protector pe umăr. Dacă papi lăptic îți crește puța mare.

— Laaapte-de cca-pră bea, da-de-geaba, behăie minunatul.

— Răducu, îmi răsună numele printre stejari, puță mică! Costăș, mare! Edi, mare! Băiatul, se-mpunge Mladin cu arătătorul în piept, tot mare, iar Andrei este... este, se joacă Mladin cu emoțiile lui, puuță de elefant!

Uralele și infatuarea lui Andrei, ce rânjește întruna privind-mă ca pe un olog, îmi zgândăresc orgoliul rănit, așa că-l lovesc acolo unde-l doare mai tare:

— Puță de elefant se pișă noaptea în paaat! Îi pune bunica pampeers! mă scâlâmbăiesc eu lungind vocalele, trâmbițând un fapt pe care campionul ar fi vrut să-l țină secret.

Cum nu întotdeauna socoteala de-acasă se potrivește cu cea din târg, mi-o iau în freză zdravăn pentru că elefantul nu sare la bătaie așa cum aș fi vrut, ci, după un moment de chibzuință a situației, în care neagă spusele mele, cu balele gărlă printre dinți, slobozește porumbelul:

— Tanti Lili e gra-vidă, ddiin iubire... s-a iu-bbit cu...

E verde pădurea știu bine, dar nu seamănă deloc cu verdele turbat care-mi joacă-n fața ochilor:

— Taaaaci, prostule!

Andrei e spătos, îndesat ca un taur, se mișcă greoi față de mine care-s ca un titirez. Îmi înfig capul în stomacul lui și-i car la pumni până îl dobor la pământ. Doar vag îmi trece prin minte imaginea lui nea Leandru. Sunt atât de furios încât aș fi în stare să-i dau un cap în burtă și lui. Călare, îl strâng de gât, urlând ca sălbaticul: „Taaaaci, prostule! Taci! Ce știi tu? Ce știi tu, băăă prostule! Ce știi tu?” .

Să fiu pedepsit pentru trăsniile mele nu mă durea sufletul așa rău, le-am făcut, le trag, dar s-o încasez din cauza bălosului pe care nu-l invita nimeni, de altfel, niciunde și se bucura să fie în gașcă datorită mie, asta nu puteam tolera. După întâmplarea cu echilibristica-n nămol, ce a costat-o pe mama câteva lacrimi, l-am pus pe Andrei a doua zi să jure în fața băieților: ce se întâmplă în pădure, rămâne în pădure, dacă mai părăște acasă, acasă rămâne și el!

N-am sperat la prea mulți sorți de izbândă, dar gângăvitul a înțeles că oricât de rău i-ar fi cu noi, tot e mai bine ca plictiseala din „lumea civilizată” . M-au susținut și băieții care-au priceput că nu-i plăcut să te trezești cu nea Leandru în băătăură fluturând părinților teorii ale educației, iar părinții fluturându-ți apoi urechile și dubindu-ți fundul. Așa că unicul meu văr a jurat solemn, pe ochii lui, cu fața la soare și mâna dreaptă la inimă că nu va mai pârî.

— Să chiorăști tu că nu mai părăști? mi-am luat eu măsuri de siguranță. Să-ți crape un ochi și celălalt să-ți curgă dacă mai scoți un cuvânt? Vezi că orbești, prostule, dacă juri strâmb!

— Ddda, da! Jur! Nu mai-s-pun nimic!

I-a plăcut și lui jurământul. Se ținea drept, cu buzele uscate, judecând propoziții scurte pe care să le poată exprima ușor, dat fiind faptul că Loredana, sora lui Mladin, îl sorbea din ochi. Loredana - o sirenă. Părul de culoarea grâului copt îl poartă împletit într-o cosiță sau lăsat liber pe spate de-i acoperă și mijlocul

și fundul. Nu-i o fată prea veselă, nu știu s-o fi văzut vreodată râzând cu poftă, dar are un fel de a vorbi și de a te privi încât nu poți să nu o îndrăgești. Sau cel puțin e greu să o urăști. Ce-o fi văzut la bursucul de Andrei, care nu-i în stare să-și lege nici și-iturile la bascheți și râde ca berbecul atunci când spune că nu știe să le-nnoade, umblând cu ele teleleu, doar ea știe!

Conștient de existența jurământului și de faptul dovedit că ursoiul își ține promisiunea (a mai avut bucuria unor îmbrânceli și nu a ciripit nimic lui tat-su) îl gâtui urlând aceleași cuvinte: „Taci, prostule! Taaaaci! Ce știi tu?”. Andrei nu e tocmai sfântul călugăr la bătaie, adică să întindă și celălalt obraz. Mi-a burdușit spatele de pumni, iar dacă l-ar duce mintea și îndrăzneala să mă răstoarnă și să mă călărească el pe mine, cred că măș gândi de două ori înainte să-i sar la gâtleej.

Câteva minute mai târziu, dăm uitării încăierarea și, așezați pe iarbă, umăr lângă umăr, eu și Andrei, ascultăm amarul lui Mladin:

— Noi o s-ajungem la casa de copii. Acolo o să ne vândă, pe mine pentru organe, pe sor-meia la un pește. O să-mi poarte inima un chinez, ficatul un american, rinichii alt chinez, plămâni alt american. Și știți care-i faza? Nu se uită la niciunul când întreabă, scormonește pământul tot înțepându-l cu un bețișor, parcă i-ar vorbi lui, nu nouă. O să fiu bogat, putred de bogat! Ați văzut voi vreun sărăntoc să poarte inima sau bojocii altcuiva? Noooo! Și ce dacă-i gravidă doamna, schimbă Mladin tonul, cadorisindu-mă cu un bobârnac în cap, și mama-i gravidă, da cu a ei, nu cu tata, că s-au despărțit. El s-a dus cu una, spanioloaică, mama s-a dus cu altul, noi... cu bunica. Îl umflă plânsul, încearcă să-și stăpânească lacrimile, care parcă-i curg în gât, găjâindu-i vocea:

— Ce dacă-i gravidă doamna, prostule? Tu ești prost! S-a iubit... normal că s-a iubit, pe tine cum te-au făcut, nu tot așa?